

for mit Vedkommende og det Parti, jeg har den Ære at repræsentere, vil være med til at forlænge den bestaaende Lov; vi finder ikke, det er rigtigt at falde tilbage paa Loven af 8. Juni 1912. Vi mener ogsaa, det kunde være ønskeligt, at det skete hurtigt, og jeg skal derfor tillade mig uden at foreslaa Udvalg at foranledige, at der til Sagens anden Behandling bliver stillet Ændringsforslag, som tilsigter en Forlængelse af Loven uden de Nedskaeringer, som den højtærede Landbrugsminister ønsker at foretage. Landbrugsministeren har jo vist et vist Mod, idet han har taget Spørgsmaalet op om at revidere Love, hvoraf der flyder væsentlige Udgifter, og da Mod belønnes, kunde jeg fristes til at sige, at man ogsaa bør belønne den højtærede Landbrugsminister i dette Tilfælde. Jeg skal derfor udarbejde mine Ændringsforslag under den Forudsætning, at Landbrugsministeren faar Lejlighed til at spare de 35 000 Kr. paa § 4, saa bliver der jo dog en ret væsentlig procentvis Besparelse i Forhold til de Udgifter, vi har i Øjeblikket.

Under Hensyn til de Bemærkninger, jeg her har gjort, skal jeg tillade mig ved Lovforslagets anden Behandling at stille nogle Ændringsforslag, som bevirker, at den nuværende Lov forlænges med den af Landbrugsministeren foreslaaede Besparelse paa 35 000 Kr., som jeg mener er velbegrundet.

Jensen (Aale): Det foreliggende Forslag gaar jo ud paa at nedskære nogle af de Bevillinger, der bliver ydet til Husdyravlens Fremme, og man kunde jo godt glæde sig over de Betragtninger, der blev anstillet af den ærede Ordfører for Venstre, og paaskønne hans Villighed til at gaa med ikke til de fulde Nedskaeringer, men til nogle af dem. Der blev i den Anledning rettet en Henvendelse til den højtærede Landbrugsminister, som jeg i og for sig ikke behøver at besvare — det skal han jo nok selv gøre —, men det forekommer mig, at naar man henstiller til andre at komme med Besparelser, skal man selv vise Vejen. Det har den højtærede Landbrugsminister gjort, og hvis der er Mening i det ærede Medlems Tale om, at man skal have Nedskaeringer, maa han ogsaa selv vise Vejen, og saa maa han naturligvis vise, hvor han synes, Bevillingerne bedst kan undværes.

Den ærede Flertalsordfører i Folketinget for det egentlige Husdyrløvsforslag har sagt noget om, siger det ærede Medlem,

at det kan blive en bedre og billigere Husdyrløvslov end den, vi har. Det tror jeg, han har Ret i. Det forekommer mig, at hvis man vil give Tilskud til noget, bør man give Tilskud til det, der har en Fremtid for sig, og jeg mener ikke, at Hesteavlens, som vi har haft den hidtil, har særlig stor Fremtid for sig. Den Hest, vi efterhaanden har faaet, maaske netop gennem de store Tilskud, der har været ydet Hesteavlens i mange Aar, er alt for tung og klodset til Avlsbrug i al Almindelighed. Man har produceret denne Hest med Udførsel for Øje, og der er efter min Mening ikke stor Sandsynlighed for, at den vil have saa stor Mulighed for Udførsel i Fremtiden — saa skulde det da gaa særlig mærkeligt til. Derfor synes jeg, at er der noget Sted, hvor Tilskud kan undværes, eller i alt Fald nedskæres ret betydeligt, er det netop her.

Jeg synes ogsaa, det kan være rigtigt, naar man skal spare, at nedsætte Tilskuddet til Dyrskuer. Vi Landmænd ved fra det praktiske Liv, at vi faar det store Tilskud til Dyrskuerne paa anden Vis. Efterhaanden har de udviklet sig til at blive betragtet som Folkeforlystelser; man holder saa vidt muligt Dyrskuerne i Nærheden af Byerne for at faa Ungdommen med, som foruden gennem deres Entré bidrager paa anden Vis til at give et Tilskud til Dyrskuerne. Maaske man saa kort Tid efter kan bebrejde de samme unge Mennesker, at de ikke har sparet deres Penge, men i Stedet for er gaaet til Forlystelser, som man selv har foranstaltet. Jeg synes derfor ikke, der er saadan særlig stærk Grund til at kritisere en Nedskaering i en Tid, hvor vi alle ved, at Udgifterne skal nedad.

Jeg glæder mig over den store Velvillie, det ærede Medlem viste ved at ville anbefale Forslaget. Han vilde vel ikke anbefale det med Nedskaering paa alle de Punkter, hvor Landbrugsministeren har foreslaaet det, og det glædede mig naturligvis ikke, men det glædede mig, at han dog vilde anbefale en Nedskaering. Det var en stor Velvillie, det ærede Medlem udviste ved at ville være med til at spare 35 000 Kr., som ikke bliver brugt. Det er en Velvillie, som maa paaskønnes, og jeg tænker, at den højtærede Landbrugsminister, naar han faar Ordet, selv vil rette en Tak derfor til det ærede Medlem.

Det forekommer mig, at Forslaget er stærkt paakrævet. Vi fik en Nedskaering af Bevillinger til Planteavlens Fremme i den forrige Landbrugsministers Tid, og da tillod jeg mig at bemærke, at der var Steder, hvor der bedre kunde taales Nedskaering, og det